

Понѣкога надѣлеваше мисълта да се примири, ала веднага киваше въ него незнайното, по-силното и той почваше да се гърчи отъ мъка. Не можеше да приеме, че е право: другитѣ да добруватъ, а той да гине въ немотия. Тогава кръчмата му идваше на помощъ.

Най-подиръ стана нѣщо съ него и то победи: -

Когато возеше снопитѣ си за харманъ - колата му се катурна и счупи на единъ завой. Насреща идеше друга кола. И при разминаването - само едно докосване би обърнало и снопи и волове въ пропастьта. - Чакай, чакай; викаше Карабатактѣ.

Ала онзи не го чуваше. Караше упорито.

Карабатактѣ, както държеше остень - спустна се. И кой знае какво би станало, ако не бѣ се явилъ Петраки Брѣста. Неговата кола не се виждаше, тя бѣ следъ първата, която искаше да мине.

- Чакайте, бе хора, - се обади Петраки. Я вмѣсто съ бой да видимъ какво да се прави!

Другитѣ го послушаха. Завързаха счупеното, вдигнаха снопетои колата се разминаха.

Карабатактѣ се засрами. Нѣщо се обърна на сърдцето му. И както гледаше подиръ Петраки Брѣста извика: Петраки, я спри! Петраки се спрѣ.

Карабатактѣ се изправи и му хвана дружески рѣката: - сега те разбрахъ! Ако азъ бѣхъ на твоето мѣсто щѣхъ да те отмина. И щѣхъ да се смѣя. Защото азъ се радвамъ, когато нѣкого го стигне зло. А сега разбрахъ, колко добро е да помогнешъ на нѣкого въ беда. Нека Богъ ти помогне, Петраки! Ти си билъ харенъ човѣкъ. Молямъ те камо, да ми простишъ за свинята!

- Отдавна ти простихъ, и съмъ го забравилъ. Азъ злото не го помня. Защо ще си троя душата?

- Азъ едва сега разбрахъ колко лошевини съмъ направилъ. Твоя примеръ ме вразуми.

Двамата скарани съседи се раздѣлиха съ стоплени гърди отъ човѣщина. И за Петраки Брѣста стана още по-ясно, че съ добрина може да се побѣди и единъ звѣръ.